

al was 't pas in 't begin van December, — klonk eensklaps het nare gebengel van de brandklok door Oosthuizen — 't dorp waar 't Prikkendom woonde. 't Was nog niet zoo heel laat: pas acht uur. En in een ommezentje zag men allerwegen de blanke gezakte gordijnen van voor de verlichte ramen op zij schuiven om plaats te maken voor vele gezichten, die verschrikt de duisternis intuurden. En 't leed verder niet heel lang meer of mannen eerst, daarna vrouwen en grootere kinderen, vertoonden zich op de straten om te gaan zien, waar de brand mocht zijn uitgebroken.

Nu, daar behoefden ze niet zoo heel lang naar te zoeken. 't Was achter de kerk. Eerst meenden ze dat het er in was, doch spoedig bleek het anders te zijn.

Gerrit was natuurlijk haantje de voorste. En dat Willem en nog een stuk drie, vier belhamels niet ontbraken spreekt van zelf. Zij bereikten dan ook het eerst van allen het tooneel van den brand. En van verre reeds wist Willem z'n makkers toe te roepen: „'t is bij Meester Botjes, zeg!”

Er was niet aan te twifelen en ook de overige bevolking van Oosthuizen kwam welhaast tot de ontdekking, dat de jongen goed gezien had. Maar slechts een enkele liep door tot bij de ongelukkige woning. Verreweg de meesten maakten, zoodra ze de plaats nauwkeurig wisten, rechtsonkeert en ijlden onder 't geroep van: „Naar de spuiten, naar de spuiten mannen!” het dorp weer in.

Toch stond het te vreezen, dat ze ondanks al hun loffelijken ijver te laat zouden komen, want reeds lekten lange, heete vlamtongen aan het rieten dak, en knetterend vlogen de brandende stoppels naar alle zijden. Door de open geworpen deur zag men het vredige binnenhuis, waar alles nog even rustig

en degelijk op z'n plaats stond als immer. In schrille tegenstelling daarmee, liep de arme vrouw van den Meester, handenwringend en radeloos om het huis, overal nagesjokt door haar drie oudste kinderen, terwijl ze Greta, de jongste op den arm had. De angst had haar gansch en al in de war gebracht en zoo liep ze doelloos kermend heen en weer zonder een poging te wagen om iets te redden. Doch al spoedig namen rustiger hoofden met vriendelijke handen die taak voor haar op, en tien, vijftien rappe gasten begonnen de meubels uit de voorkamer naar buiten te dragen.

't Kostte inmiddels heel wat moeite om van juffrouw Botjes te weten te komen, waar de Meester zat. In haar verbijstering zei ze beurtelings dat hij nog in 't huis was en dat hij de brandwacht was gaan waarschuwen, terwijl ze maar al jammerde, dat ze er nog niet allen uit waren. Gelukkig verscheen de gezochte eindelijk, dwars door de dikke rook heen, die thans reeds geheel het inzicht in de gang belemmerde. Of hij verblind door den stekenden rook over den drempel struikelde, of dat de doorgestane benauwdheid 't hem deed, in ieder geval zoodra ze hem te voorschijn zagen komen sloeg hij ook meteen tegen den grond.

Haastig werd hij van voor de deuropening weggetrokken en toen zagen de toeschouwers, dat hij Hansje, z'n kleinsten jongen, in de armen gekneld hield. Huilend wierp zich de moeder op haar bewusteloozen man en teruggevonden lieveling. Maar dat was weinig geschikt om den eerste bij te brengen. Met zachten drang overreedde Dominee, die inmiddels ook verschenen was, de jammerende vrouw een eind terug te gaan, haar verzekerende dat Meester niet dood was, gelijk ze meende, maar slechts wat versche lucht behoefde